

РЕШЕНИЕ

№ 103

Гр. Перник, 01.04.2015 година.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд Перник, в публично съдебно заседание проведено на девети март през две хиляди и петнадесета година, в състав:

Съдия: Ивайло Иванов

при съдебния – секретар В.Х., като разгледа докладваното от съдия Иванов административно дело № 10 по описа за 2015 година на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 21, ал. 1, т. 3 от Закона за закрила на детето /ЗЗакрД/ и чл. 18, ал. 5 от Правилника за прилагане Закона за закрила на детето /ППЗЗакрД/.

Образувано е по жалба на Д.Н.Н. с ЕГН ***** *** против Предписание № ЗД – 94 - 0020 от 10.10.2014 година на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ Радомир, с което в 8 обособени точки са дадени предписания на жалбоподателката, в качеството ѝ на професионален приеман родител, като е потвърдено с Решение № РД01-239 от 11.12.2014 година на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане Перник.

В жалбата и в уточняващата молба от 09.02.2015 година се изразява несъгласие с постановеното предписание, като некореспондиращо с действителните факти и обстоятелства, постановено като неправилно, неоснователно, незаконосъобразно, недоказано и издадено в противоречие на законовите разпоредби. Моли съда да отмени даденото задължително предписание.

В проведеното съдебно заседание на 09.03.2015 година жалбоподателя редовно призован се явява лично и се представлява от адвокат С.С. ***, която поддържа жалбата и допълва, че децата са привързани към семейството на жалбоподателя, а направените грешки произтичат от това, че всички са хора и следва да им се даде шанс. Алтернативно пледира нищожност на оспореното задължително предписание. Подробни съображения развива в представените писмени бележки. Претендира присъждане на направените съдебни разноски.

Ответникът по жалбата – директора на Дирекция “Социално подпомагане” Радомир, редовно призован се явява лично и се представлява от младши юрисконсулт Е.Г., която оспорва жалбата, като неоснователна и

моли да се отхвърли. Подробни съображения развива в представените писмени бележки.

Административен съд Перник, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, от страна, която има право и интерес от обжалването, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Атакува се акт, който е преминал през изискуемия се административен ред на оспорване, като предпоставка за съдебен контрол, поради което подадената жалба е процесуално допустима и се дължи нейното разглеждане по същество.

Със съдебно решение № 158 от 30.05.2014 година, постановено по гражданско дело № 285 по описа за 2014 година на районен съд Радомир на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗЗакрД по съдебен ред са настанени ненавършилите пълнолетие деца /братя/ Ц.Т.И. с ЕГН ***** и В.Т.И. с ЕГН ***** в приемното семейство на приемния родител Д.Н.Н. /жалбоподател/ за срок от 5 години или до настъпването на някое от предвидените в закона условия за прекратяване на настаняването. С посочения съдебен акт е прекратено на основание чл. 29, т. 8 от ЗЗакрД настаняването на децата в център за настаняване от семеен тип – 1 с. Дрен.

Видно от съставения протокол от 06.10.2014 година се установява, че при посещение на адреса на приемния родител от Св. Асенова /директор на ДСП Радомир/, Б. Цветкова /социален работник в отдел „ЗД“, Кр. Баталска /социален работник в отдел „ЗД“, Е. Йорданова и Ст. Лозанова /социални работници/ приемния родител /жалбоподател/ не е в жилището и при проведен телефонен разговор е отговорил, че не знае кога ще се прибере. Социалните работници са установили, че детето Ц. е наказвано и заплашвано от настоящия жалбоподател защото не слуша, че то и неговия брат В. ще ги оставят в отдела и не искат да се грижат за тях. Установено е че, дрехите на децата стоят в чанта /сак/ и кашони, а само някои от тях са поставени в гардероб.

На същата дата – 06.10.2014 година, в отдел „Закрила на детето“ Радомир е проведено съвместна среща между приемния родител /жалбоподател/ и посочени представители на Дирекция „СП“ Радомир и екип по приемна грижа /ЕПГ/ Радомир инициирано по повод извършеното посещение в дома на приемния родител на горепосочената дата. За проведената среща е съставен протокол, подписан от всички участници, от който се установяват подробни факти и обстоятелства при посещението в дома на жалбоподателя – детето Ц. е оставено на грижите на възрастната майка на жалбоподателя, като последната е заявила, че има сериозни проблеми с майка си и че страда от склероза. Жалбоподателят е заявил, че трудно се справя с поведението на В. и не вижда никакво подобрение за времето през което е при нея, съответно най – трудно се справя с децата през съботно – неделните дни. По време на проведената среща за поред

път е обяснено на приемния родител, че няма право да заплашва децата, че ще ги върне в дома и че, дома в който са настанени е само неин, което е пречка за пълната адаптация на децата в нейното семейство, съответно не се чувстват добре и не могат да свикнат с нея. Приемният родител /жалбоподател/ е споделил, че наказва децата, като седят в коридора или на стълбището на блока, което е недопустимо поведение. Наред с това е споделил, че не позволява на децата да спортуват – ритат топка, тъй като се потят и боледуват, което поведение е несъвместимо с физическото развитие на децата. Обяснено е на приемния родител, че няма право да определя религията на децата, като това е право на техните родители. По повод установените факти представителите на ЕПГ Радомир са изразили становище, че децата не са свикнали в приемното семейство и не се чувстват добре при Д.Н. – жалбоподател. В заключение жалбоподателя е изразил готовност, че иска да му се предостави един месец за да положи усилия да са справи с трудностите в отглеждането на децата и ще вземе окончателно решение дали ще продължи да се грижи за настанените й деца.

С предложение от 09.10.2014 година К.Б.Б. – социален работник в отдел „Закрила на детето“ Радомир въз основа на направената проверка и проведена съвместна среща е инициатирано предложение до директора на Дирекция „Социално подпомагане“ Радомир с оглед на това, че децата Ц.Т.И. и В.Т.И. /братя/ са деца в риск да бъде издадено предписание.

С оспореното в настоящето съдебно производство Предписание № ЗД-94-0020 от 10.10.2014 година директора на Дирекция „Социално подпомагане“ Радомир е предписал на Д.Н.Н. /жалбоподател/ в качеството й на професионален приемен родител на основание чл. 21, ал. 1, т. 3 и т. 4, във връзка с чл. 11, ал. 2 от ЗЗакрД с цел най – ефективна защита интересите на децата Ц.Т.И. и В.Т.И. /братя/ да бъде предприето следното:

1. Д.Н.Н. да не оставя децата без надзор или под грижата на лица, които не са в състояние да се справят с полагането на адекватна грижа за тях;
2. Д.Н.Н. да се въздържа от нарушаващи достойнството методи на възпитание – физическо, психическо и емоционално насилие и форми на въздействие, включващи заплахи за връщане на децата в специализирана институция;
3. Да бъдат осигурени условия от страна на Д.Н.Н. за спокоен живот и развитие на децата;
4. Да бъде осигурена възможност на децата за ангажиране на свободното им време чрез включване в игри и занимания според техните интереси;
5. Да бъде осигурена възможност на детето Ц. за участие в извънкласни дейности;
6. Приемният родител да прима положително В. и Ц. и да ги цени като личности, които имат конкретни нужди;
7. Приемният родител да не въвлича децата в религиозни убеждения и
8. Учебниците и учебните тетрадки на детето Ц. да бъдат приведени в нужния вид/подвързани и надписани.

Така издаденото Предписание № ЗД-94-0020 от 10.10.2014 година на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ Радомир е обжалвано от настоящия жалбоподател по административен ред, видно от жалба вх. № 94ДД-0010 от 26.11.2014 година.

С решение № РД01-239 от 11.12.2014 година издадено от директора на Регионална дирекция за социално подпомагане гр. Перник, на основание чл. 81, ал. 1, чл. 93, ал. 1 и чл. 97, ал. 1 от АПК и въз основа на подадена жалба вх. № 94ДД-0010 от 26.11.2014 година от Д.Н.Н. е отхвърлена жалбата й срещу Предписание № ЗД-94-0020 от 10.10.2014 година директора на Дирекция „Социално подпомагане“ Радомир въз основа на подробно изложени мотиви. Решението е връчено лично на Д.Н.Н. чрез известие за доставяне на 17.12.2014 година.

Пред настоящата съдебна инстанция са разпитани свидетелите М.Н.А. и Л.Т.Н. /съпруг на жалбоподателя/ водени от страна на жалбоподателя.

От подробно дадените свидетелските показания на А. се установява, че същите са повърхностни, изолирани, силно заинтересовани, взаимно изключващи се и са създадени като възприятия единствено за тезата на жалбоподателя. На първо място свидетеля заявява, че живее с жалбоподателя в близки квартали и й правило впечатление, че последната води две деца и тъй като била безработна започнала да проявява интерес към качеството приеман родител. Свидетелят дава показания при които оставя впечатление, че едва ли не живее заедно с жалбоподателя и децата, въпреки че пресъздава възприятия които са частични, не са в детайли, противоречиви и ясно изразено непознаването на децата. Единствените факти, които свидетеля достоверно пресъздава е емоционалното състояние на децата и отношенията между тях и жалбоподателя, а именно емоционално напрегнати, чувстващи се неуютно, агресивни и неразбрани, тъй като самата тя се е впечатлила и е направила съзнателно сравнение с поведението на нейните деца. Само в тази част настоящия съдебен състав ги кредитира, тъй като се допълват от приетия по делото останал доказателствен материал, включително от свидетелските показания на Н. /съпруг на жалбоподателя/. В останалата част показанията на свидетеля А. настоящия съдебен състав не ги кредитира по изложените по – горе съображения.

От дадените от свидетеля Н. /съпруг на жалбоподателя/ съобразени с разпоредбата на чл. 172 от ГПК показания, предвид близките му роднински отношения с жалбоподателя, като взе предвид евентуалната му заинтересованост в полза, респ. във вреда на всяка от страните, и доколкото показанията му се базират на непосредствени впечатления, на системни и трайни собствени наблюдения относно живота на децата, безспорно се установи, че децата не са се напълно адаптирали в тяхното семейство, като конкретните форми на това са проява на агресия, отправяне на обиди, което от своя страна е довело до прилагане на физическо и психическо насилие – затваряне в тъмен коридор и в стълбището на блока, съответно че ще бъдат върнати на социалните служби „да казвах ме им, че това не е техния дом“. Свидетелят заявява, че са търсили помощ от социалните служби, тъй като трудно се справят с тяхното възпитание. Така дадените свидетелски показания настоящия съдебен състав ги кредитира в частта относно психическото състояние и

поведението на децата в семейството на жалбоподателя, а в останалата част като силно заинтересовани и некореспондиращи с останалия приет по делото доказателствен материал не ги кредитира.

Пред настоящата съдебна инстанция жалбоподателя по реда на чл. 176, ал. 1 от ГПК е дал обяснения, от които се установява, че няма изградена емоционална връзка между нея и децата, който факт самата заявява /лист 86/. Така дадените обяснения действително се установяват полагане на грижи за отглеждането и възпитанието на децата, но не са в такава степен и интензивност, че да създадат необходимата за всички връзка и напълно да са в интерес на децата.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на Административен съд Перник като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК достигна до следните правни изводи:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на оспорване в настоящето производство е задължително Предписание № ЗД-94-0020 от 10.10.2014 година директора на Дирекция „Социално подпомагане“ Радомир. Оспореното предписание е издадено от материално и териториално компетентния орган по смисъла на чл. 18, ал. 4 от ППЗЗД – директора на Дирекция „Социално подпомагане“ гр. Радомир, като оспореното предписание е издадено на основание чл. 21, ал. 1, т. 3 от ЗЗакрД, който текст относно условията и реда за издаването на задължителни предписания препраща към правилника за прилагане на закона. Съгласно чл. 18, ал. 4, от ППЗЗД при отказ за сътрудничество от страна на родител, настойник или попечител или на лицето, което полага грижи за детето, по предложение на социалния работник, водещ случая, директорът на дирекция „Социално подпомагане“ издава задължително предписание. Следователно наведеното възражение от процесуалния представител на жалбоподателя адвокат С.С. *** за издаване на акта от некомпетентен орган, съответно постановен нищожен административен акт се явява неоснователно.

Административният акт – Предписание № ЗД-94-0020 от 10.10.2014 година директора на Дирекция „Социално подпомагане“ Радомир е постановен в изискуемата от закона форма и съдържа мотиви, от които се установяват фактическите и правни основания за издаването му. Посочени са фактическите и правните основания за издаването му, част от които се съдържат в изготвеното от социалния работник становище и в административната преписка. Оспореният административен акт съдържа изискуемите от нормата на чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити. Според разрешението дадено с ТР № 16 от 1975 година на ОСГК на ВС, мотивите на административния акт могат да се съдържат в друг, предхождащ го документ, съставен за целите на предстоящото издаване на акта.

В административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Оспореното предписание е издадено след протокол за посещение, проведена съвместна

среща и изготвено предложение от определен социален работник от отдел „Закрила на детето“ Радомир след проучване и оценка на фактите и обстоятелствата по отглеждането и възпитанието на децата, настанени в приемното семейство на Д.Н.Н., с оглед защита на техните права и законни интереси, поради което е спазена предвидената в ППЗЗакрД процедура и оспореният акт е постановен при изяснена фактическа обстановка.

Оспореният акт е издаден и в съответствие с материалния закон и с целта на закона. Като правно основание в него е посочена разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 3 от ЗЗД, а като фактически основания за издаването му са посочени: Приемният родител Д.Н. оставя детето Ц. под грижите на нейната майка, която не е в състояние да се грижи адекватно за него. За възпитание на децата приемния родител използва методи, нарушаващи достойнството им. Г-жа Н. използва форми на въздействие върху децата, включващи заплахи за връщане на децата в специализирана институция. Установено е също, че учебниците и учебните тетрадки на детето са неподвързани и ненадписани. Приемния родител не осигурява възможност на децата за ангажиране на свободното им време. Госпожа Н. въвлича децата в религиозни убеждения.

Законодателят с приемането на Закона за закрила на детето с ДВ, бр. 48 от 13.06.2000 година е уредил правата, принципите и мерките за закрила на детето, органите на държавата и общините и тяхното взаимодействие при осъществяване на дейностите по закрила на детето, както и участието на юридически лица и физически лица в такива дейности, като държавата защитава и гарантира основните права на детето във всички сфери на общественния живот за всички групи деца съобразно възрастта, социалния статус, физическото, здравословно и психическо състояние, като осигурява на всички подходяща икономическа, социална и културна среда, образование, свобода на възгледите и сигурност. Държавните органи в рамките на своята компетентност провеждат държавната политика за закрила на детето и създават подходящи условия за неговото развитие.

Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал.1, т. 3 от ЗЗакрД, посочена като правно основание за издаване на оспореното предписание е предвидено, че по този закон Дирекция „Социално подпомагане“ извършва проверки по жалби и сигнали за нарушаване правата на децата и дава задължителни предписания за отстраняването им при условия и по ред, определени с правилника за прилагане на закона. В настоящия случай жалбоподателя в чието приемно семейство са настанени малолетните деца по смисъла на разпоредбата на чл. 31, ал. 1 от ЗЗакрД е приемно семейство, при което двамата съпрузи или отделно лице, при което се настанява дете за отглеждане съгласно договор по чл. 27 от ЗЗакрД. Съпрузите или лицето от приемното семейство не са носители на родителските права и задължения. Съгласно разпоредбата на чл. 18, ал.4 от ППЗЗакрД е предвидено, че при отказ за сътрудничество от страна на родител, настойник или попечител или на лицето, което полага грижи за детето, по предложение на социалния работник, водещ случая, директорът на дирекция „Социално подпомагане“ издава задължително предписание.

В настоящия случай по отношение на малолетните деца Ц.Т.И. с ЕГН ***** и В.Т.И. с ЕГН ***** /братя/ е приложена една от регламентираниите и предвидени в закона мерки за закрила на деца, като са настанени в приемно семейство. Съгласно чл. 34а, ал. 1 от ЗЗакрД, приемната грижа, като мярка за закрила по чл. 4, ал.1 от закона е отглеждане и възпитание в семейна среда на деца, които са настанени в семейство на роднини или близки или в приемно семейство.

От събраните доказателства по делото настоящия съдебен състав намира за безспорно установена фактическата обстановка, така както е описана в направеното предложение от 09.10.2014 година К.Б.Б. – социален работник в отдел „Закрила на детето“ Радомир изготвено въз основа на направената проверка в дома на жалбоподателя и проведена съвместна среща, приобщени надлежно към процесното предписание. Така направеното предложение на социалния работник, преценено като писмено доказателство, съставлява официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, като издаден от длъжностно лице в кръга на службата му. Същото на основание посочената разпоредба от ГПК е доказателство пред съда до доказване на противното, за изявленията и действията, извършени пред и от социалния работник. Констатациите в предложението на социалния работник не бяха оборени, поради което не може да се направи извод, че съдържат неверни факти и обстоятелства. Напротив от събраните пред настоящата съдебна инстанция доказателства – свидетелските показания на А. и Н. /съпруг на жалбоподателя/ се установи, че децата въпреки няколко месечното съвместно живеене в дома на жалбоподателя проявяват агресия, емоционална възбуда, напрегнати, като това е намерило израз в конкретни техни постъпки и действия. Свидетелят А. заявява, че жалбоподателя е споделял от една страна, а от друга лично е възприемала подобно поведение, а именно „Без видима причина детето В. избухна и се нахвърли върху Д. с обидни думи. Д. ми е разказвала, когато са били навън В. не желае да ѝ даде ръка, дърпа се, тича по тротоара, като има опасност да изскочи на шосето и да го сгязят колите.“ От събраните по делото доказателства преценени в тяхната съвкупност и по отделно се установи, че жалбоподателя е оставял децата без надзор, като грижата за тях е била поемана от нейната майка, която не е в състояние да се справи с полагането на адекватна грижа за тях. Така посоченото обстоятелство се подкрепя от извършената проверка обективизирана в протокол от 06.10.2014 година и дадените свидетелски показания на А. и Н.. Нещо повече в случая е важно и съществено да се посочи категорично, че соченото лице /майката на жалбоподателя/ е извън кръга на лицата имащи задължение да полага грижи за децата, а не факта колко е годна за това, без значение на нейната възраст и липсата на яснота дали притежава нужните знания и умения. По отношение установеното и необорено обстоятелство, че Д.Н.Н. не се е въздържа от нарушаващи достойнството методи на възпитание – физическо, психическо и емоционално насилие и форми на въздействие, включващи заплахи за връщане на децата в специализирана институция, безспорно се доказва

наличието на посоченото обстоятелство, като свидетеля Н. /съпруг/ признава използването на наказание – затваряне в коридора и на стълбището на блока, поради прекалената агресивност на децата, както и многократните изказвания, че това не е техния дом. На следващо място относно даденото предписание да бъдат осигурени условия от страна на Д.Н.Н. за спокоен живот и развитие на децата и да бъде осигурена възможност на децата за ангажиране на свободното им време чрез включване в игри и занимания според техните интереси се установи, че в периода от 07.03.2014 година – дата на настаняване на децата до 10.10.2014 година – дата на предписанието децата не са били извеждани заедно, не са били записани в извънкласни дейности и курсове, която образователна и физическа необходимост не може да се приеме, че е запълнена с няколко разходки в посочения период от 7 месеца, с нелогичното житейско обяснение за метеорологичната обстановка. На последно място жалбоподателя не обори направената констатация че е въвличал децата в религиозни убеждения, както и че, учебниците и учебните тетрадки на детето Ц. са били приведени в нужния вид – подвързани и надписани. В случая жалбоподателя не е носител на родителските права и задължения, а само реализира предоставената му приемна грижа, поради което само родителите имат правото да осигурят религиозното възпитание на децата си в съответствие със собствените си убеждения по реда на Закона за вероизповеданията.

Следователно по делото категорично се установени, че посочените по – горе обстоятелства еднозначно сочат на опасност от увреждане на физическото, психическото, нравственото, социалното развитие и формирането на религиозен мироглед на децата Ц.Т.И. с ЕГН ***** и В.Т.И. с ЕГН ***** /братя/, което дава основание да се приеме, че децата са в риск по смисъла на § 1, т. 11, б. “В” от ДР на ЗЗакрД. В настоящия случай при осъществяване на предприетата мярка за закрила спрямо децата не е защитен /осигурен/ по най – добрия начин интереса на децата, с оглед основната цел на приемната грижа, да се осигури среда близка до семейната на децата, където да бъдат задоволени по най – добрия начин техните права и интереси и като такава мярка тя се предприема винаги в интерес на децата. Несъмнено за отглеждане и възпитание на приемно дете се изисква разбиране относно същността и значението на приемната грижа, относно специфичните потребности на приемното дете, както и относно отговорността на приемния родител. Така посочения най – висш критерий – интереса на децата не следва да бъде заменян и използван като алтернатива за заетост и получаване на доходи. В тази връзка за настоящия съдебен състав е трудно разбираемо съдебното и извънсъдебно поведение на жалбоподателя, при положение че настанените деца в семейството му имат недостиг на изградена ценностна система, което създава явни трудности при тяхното отглеждане и възпитание за последния /виж показанията на свидетеля Н. и обясненията на Н./ и неизмеримото желание на жалбоподателя да ги отглежда от една страна, а

от друга да не е съгласен със изготвеното задължително предписание – предмет на съдебно оспорване, което е в интерес на децата.

Безспорно в процесния случай е било нужно да се прибегне до административна принуда спрямо приемния родител – жалбоподател, при наличието на ясно заявено нежелание за сътрудничество и готовност да изпълнява дадените му от социалния работник препоръки. Следователно създаването на задължения с оспорения административен акт е необходимо и обосновано, тъй като се установява, че липсва воля за доброволно изпълнение. За да издаде задължителното предписание компетентният административен орган е установил, че съществува риск за нормалното физическо, психическо, интелектуално, нравствено и социално развитие на децата. Издаденото от административния орган при условията на обвързана компетентност задължително предписание е с цел гарантиране сигурността, живота и здравето на децата Ц.Т.И. с ЕГН ***** и В.Т.И. с ЕГН ***** /братя/ и подобряване качеството на грижите за тях. В тази връзка, настоящия съдебен състав счита, че оспореният акт е издаден и в съответствие с целта на материалния закон.

С оглед на гореизложеното и при извършената проверка по реда на чл. 168 от АПК, настоящия съдебен състав приема, че не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК.

Видно от гореизложеното се налага извод, че оспореното Предписание № ЗД – 94 - 0020 от 10.10.2014 година на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ Радомир, с което в 8 обособени точки са дадени предписания на жалбоподателката, в качеството ѝ на професионален приеман родител е валиден и законосъобразен административен акт, а подадената жалба като неоснователна следва да се отхвърли.

Относно разноските:

С оглед изхода на делото следва да се остави без уважение направеното искане от процесуалния представител на жалбоподателя адвокат С.С. *** за присъждане на направените съдебни разноски.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК настоящия съдебен състав при Административен съд Перник

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д.Н.Н. с ЕГН ***** *** против Предписание № ЗД – 94 - 0020 от 10.10.2014 година на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ Радомир, с което в 8 обособени точки са ѝ дадени предписания, в качеството ѝ на професионален приеман родител, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: